

hvorvidt man kan bekvemme sig til de betydelige Udgifter, som det vil medføre at tilvejebringe saadanne ugentlige Fridøgn, Udgifter, som jeg tidligere har oplyst ville andrage efter de gældende Lønningslove omtrent 1 Mill. Kr., men som naturligvis ville stige betydeligt, naar Lønningerne til Afløsningen vokse i det Forhold, som de ny Lønningslovsforslag angive. Jeg tror, at det i Virkeligheden er et berettiget Standpunkt at indtage her. Skulle vi gaa videre ad Lønningsvejen, maa vi vente med et Spørgsmaal som dette.

Om Anvendelsen af Fyrbødere som Lokomotivførere har ingen udtalt sig, og jeg har for mit Vedkommende intet at føje til, hvad jeg alt har sagt ved 1ste Behandling.

Med Hensyn til Samraadet om Syning af Uniformer til Jernbanefunktionærerne gik det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) jo ganske udenfor, hvad Samraadet lyder paa. Det lyder kun paa, hvorvidt saadan Syning udbydes ved Licitation. Punktum! Derpaa har jeg i Finansudvalget svaret Ja, og det gentager jeg her. Det er kun noget Overtrækstøj til Søfartspersonalet og ganske enkelte andre Folk, der sys ifølge fast Kontrakt af et bestemt Firma, men det har kun andraget 130 Kr., saa det er en Bagatel, som det ikke undrer mig, at det ærede Medlem ikke har brudt sig om at røre ved. Bortset derfra udbydes alt ved Licitation. Det er det eneste, Samraadet lyder paa; alt det andet, som det ærede Medlem anførte om daarligt Arbejde, der skulde være udført fra et københavnsk Firmas Side, skal jeg derfor allerede af den Grund ikke komme ind paa. For øvrigt har jeg, som det ærede Medlem selv anførte, allerede tidligere sagt, at naar Klager komme til mig paa rette Maade, skal jeg undersøge dem og tage mig af dem. Men det har ikke været Tilfældet endnu til denne Dag. At jeg skulde tage mig af alle de Klager, der i Pressen fremkomme over Statsbanerne, specielt af denne Slags, vilde virkelig være for meget at forlange. Min Dør saavel som min Brevkasse staar aaben for enhver, som jeg er Foresat for. Have de noget at klage over, saa kunne de komme, men der har ingen været hos mig med Klager over dette Forhold. For øvrigt kan der maaske ogsaa stilles for store Krav fra de paagældendes Side til, hvor fint Tøjet skal sidde, naar det er dem om at gøre at finde et Klagepunkt. Og det kan man tydelig se, at det

har Fagforeningshensyn gjort dem særdeles tilbøjelige til i dette Tilfælde.

Under Nr. 214 i Betænkningen findes omtalt et Samraad om Anvendelsen af dansk Arbejde og Materialier i størst muligt Omfang ved Christiansborg Slot, hvorved den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Mindretal ogsaa dvælede. Jeg skal dertil kun sige, at det forekommer mig vel tidligt at tale om den Ting, thi der er endnu ikke anskaffet noget som helst Materiale til Christiansborg. Naar der en Gang skal anskaffes Materialier, vil jeg i saa vidt Omfang som muligt — det var jo Forudsætningen for Loven af 1903 — søge at anvende dansk Arbejde og danske Materialier. Men jeg vil ikke bortse fra, hvad det koster; jeg vil heller ikke paa det Omraade prisgive mig eller Statskassen til, hvad Folk, selv om det er vore Landsmænd, forlange for deres Arbejde eller deres Materialier. Man kan tage skyldigt Hensyn til, at det er Landsmænd og give lidt mere af den Grund end til Udlændinge, men man kan ikke give hvad som helst. En Grænse maa der være. Bevillingen til Genopførelsen i sin Helhed sætter ogsaa en Grænse, som man ikke uden tvingende Grunde bør overskride. Jeg kan derfor ikke sige andet herom end, hvad jeg har sagt, at dette Hensyn skulle vi tage „i saa vidt Omfang som muligt.“

Med Hensyn til Samraadet under Nr. 245 om Lokomotivbygning her i Landet, har jeg ikke noget af Betydning at tilføje udover, hvad jeg sagde i Fjor. Jeg har siden den Tid gentagne Gange forhørt hos Generaldirektionen, om der var fremkommet noget nyt i denne Sag, om der havde aabnet sig Udsigt til, at man med større Fordel, eller i alt Fald med mindre Tab end i Fjor paaregnet, selv kunde skride til Bygning af Lokomotiverne her i Landet. Men jeg har stadig faaet det Svar: Forholdet er det samme som i Fjor. Den første Betingelse maatte være, at man byggede Værksteder for 2—3 Mill. Kr., og saa vilde det alligevel ikke svare Regning i Forhold til, hvad man kan faa disse Lokomotiver for i Udlandet. Det har for mig været Grund nok. Jeg føler mig overbevist om, at for dette Tings store Flertal er det ogsaa Grund nok. Vi have for Tiden saa store Udgifter til Statsbanerne, til Centralværkstederne i København og Aarhus, til Københavns Personbanegaard og alle de mangfoldige andre Spørgsmaal, der foreligge, at ingen vel har synderlig Lyst til at kaste 2—3 Mill. Kr. bort til Lokomotivværksteder, thi